

Sygn. akt: I C 103/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Martyn Bartnik
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Katarzyna Frydrych

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2018 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I. oddała powództwo.

II. zasądza od strony powodowej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz pozwanej J. P. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzią

Sygn. akt I C 103/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 października 2018r.

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej J. P. kwoty 1 690,51 zł z odsetkami stanowiącymi czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, przy czym od dnia 01 stycznia 2016 r. nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 04 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów sądowych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swego żądania podniosła, że strony zawarły umowę pożyczki na odległość na podstawie ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W dniu 24 listopada 2015 r., w związku z zaakceptowaniem wniosku o udzielenie pożyczki złożonego przez pozwaną, strona powodowa dokonała przelewu kwoty pożyczki w wysokości 1 600,00 zł na konto J. P., całkowita spłata kwoty do spłaty wyniosła 1 715,00 zł, a pozwana do dnia złożenia pozwu nie uregulowała swojego zobowiązania – k. 1 – 3.

W dniu 16.06.2016r. Sąd Rejonowy w Krośnie wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty sygn. akt I Nc 1108/16, w treści którego nakazał pozwanej, aby zapłaciła stronie powodowej kwotę główną dochodzoną pozwem wraz z dochodzonymi odsetkami umownymi od dnia 04 lutego 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania – k. 19.

W sprzeciwie od wspomnianego orzeczenia, które zostało zaskarżone w całości pozwana J. P. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu kwestionując roszczenie dochodzone pozwem co do samej zasady jak i co do wysokości. Zaprzeczyła ponadto wszelkim twierdzeniom powoda poza twierdzeniami wyraźnie przez nią przyznanymi. Wyżej wymieniona zakwestionowała również wszelkie dokumenty przedłożone przez powodową spółkę, które nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem. Pozwana zarzuciła także, że naliczone przez stronę powodową koszty udzielenia pożyczki opłaty i odsetki są świadczeniami znacznie zawyżonymi, a przez to sprzecznymi z zasadami współżycia społecznego. Na koniec wskazała, że umowa na którą powołuje się powódka nie została wypowiedziana, a zatem ewentualne roszczenie z umowy pożyczki nie stało się wymagalne – k. 28-30.

Z uwagi na fakt, że żaden z dokumentów dołączonych do pozwu oraz sprzeciwu od nakazu zapłaty nie został potwierdzony za zgodność z oryginałem, w dniu 28.09.2018r. pełnomocnicy strony powodowej oraz pozwanej zostali wezwani przez Sąd do przedłożenia potwierdzonych za zgodność z oryginałem wydruków komputerowych dołączonych do pozwu oraz sprzeciwu od nakazu zapłaty, w terminie 14 dni pod rygorem oddalenia wniosku o ich zaliczenie w poczet materiału dowodowego – k. 59, 60.

Pełnomocnik strony pozwanej poinformował Sąd (pismo z dnia 15.01.2018r.), że załączone do sprzeciwu od nakazu zapłaty wydruki komputerowe to oryginały, które nie wymagają potwierdzenia za zgodność z oryginałem – wygenerowane z systemu bankowości elektronicznej potwierdzenie wykonania przelewu jest dokumentem księgowym, a dokument taki nie wymaga podpisu ani stempla. Wskazują na to zapisy ustawy o rachunkowości (art. 21 ust. 1) oraz ustawy Prawo bankowe (art. 7) – k. 62.

Strona powodowa w odpowiedzi na wskazane pismo Sądu, przedłożyła w załączeniu umowę ramową oraz umowę indywidualną pożyczki, bez poświadczenia ich za zgodność z oryginałem. Pełnomocnik wskazał, że nie mógł poświadczyć za zgodność z oryginałem dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, ponieważ dokumenty te w oryginale znajdują się z systemie informatycznym powódki – k. 67.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył, co następuje:

W dniu 01 lutego 2016 roku pozwana J. P. ze swojego rachunku bankowego zleciła przelew, którego odbiorcą była strona powodowa (...) Sp. z o.o. opiewający na kwotę 150,00 zł Jako tytuł przelewu wskazano „splata kapitału (...)”. W dniu 04 lutego 2016 r. pozwana zleciła przelew na kwotę 200,00 zł, gdzie jako tytuł wpłaty wskazano „ (...) splata kapitału”.

(dowód:

- potwierdzenie dokonania przelewów z konta pozwanej z dnia 01.02.2016 r., z 04.02.2016 r. – k. 31-32.

Przytoczone powyżej dowody były jedynym materiałem dowodowym, w oparciu o który Sąd mógł poczynić ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym autentyczności wspomnianych dokumentów zaliczonych przez Sąd w poczet materiału dowodowego.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 6 kc. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 kpc, strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też - co do zasady - w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość.

W okolicznościach niniejszej sprawy strona pozwana zaprzeczyła istnieniu oraz wysokości roszczenia, a więc zgodnie z treścią powołanych powyżej przepisów powodowa spółka winna była przedstawić dowody na poparcie

wszystkich twierdzeń zawartych w pozwie. Spoczywała na niej zatem powinność udowodnienia wysokości roszczenia dochodzonego pozwem oraz wyjaśnienia, z jakich tytułów (na podstawie których zapisów umownych) domaga się ona należności opisanych w pozwie.

Strona powodowa w pozwie wskazała, że swoje roszczenie wywodzi z następujących okoliczności: złożenia przez J. P. w dniu 31 maja 2015 r. wniosku o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie powódki (...) Sp. z o.o. (umowa pożyczki zawierana na odległość z firmą (...).pl (...). z .o.o., gdyż tak wcześniej nazywała się powodowa spółka), rejestracji pozwanej w dniu 31.05.2015 r. w systemie informatycznym powódki, co spowodowało wygenerowanie profilu klienta, po utworzeniu którego J. P. otrzymała od strony powodowej ramową umowę pożyczki regulującą zasady udzielania pożyczek z wygenerowanym dla tej umowy unikalnym numerem, przelewanie w dniu 31 maja 2015 r. przez pozwaną z jej rachunku bankowego kwoty 0,01 zł na rachunek powodowej spółki, co oznaczało zaakceptowanie warunków ramowej umowy pożyczki i wpisanie w tytule przelewu unikalnego kodu. Powódka wskazała nadto, iż w następstwie powyższych czynności dokonanych przez J. P. w dniu 24.11.2015r. przelewała na konto J. P. kwotę pożyczki w wysokości 1.600,00 zł. Spłata pożyczki została określona na dzień 05.12.2015 r., a całkowita kwota do spłaty wyniosła 1.715,00 zł, która to należność oprócz kapitału zawierała opłatę administracyjną w wysokości 115,00 zł. Ponieważ pozwana miała nie wywiązywać się z postanowień umownych, pożyczkobiorca miał ją bezskutecznie wzywać do spłaty spornego zadłużenia.

Na poparcie swoich twierdzeń strona powodowa zaoferowała dowody w postaci: informacji profilu klienta – wydruk z systemu komputerowego powódki, kserokopię potwierdzenia wpłaty przez stronę pozwaną kwoty 0,01 zł tytułem potwierdzenia ramowej umowy pożyczki, ramowej umowy pożyczki, umowy pożyczki nr (...), kserokopię potwierdzenia przelewu wypłaty na konto strony pozwanej, formularza informacyjnego dotyczącego pożyczki udzielonej stronie pozwanej, wezwania do zapłaty z dnia 02.03.2016 r. Wszystkie wymienione dokumenty zostały przedłożone do akt bez ich poświadczenia za zgodność z oryginałem, czego wymaga przepis art. 129 kpc. Pełnomocnik powódki nie dostarczył rzeczonych dokumentów w wymaganej prawem formie, także po wezwaniu go do tego w określonym terminie – pod rygorem oddalenia wniosku o zaliczenie ich w poczet materiału dowodowego. Wobec tego wskazane kserokopie i wydruki nie zostały zaliczone w poczet dowodów w niniejszej sprawie.

W tym miejscu przypomnieć natomiast wypada, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego kserokopia będąca odwzorowaniem oryginału może zostać uznana za odpis tylko, jeśli została poświadczona za zgodność z oryginałem. Takie stanowisko zostało wyrażone między innymi przez Sąd Najwyższy w wyroku z 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09. W orzecznictwie przyjmuje się, iż dokumentem w rozumieniu przepisów ustawy – Kodeks postępowania cywilnego jest oryginał. Podobne stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione zostało m.in. w wyroku z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, w postanowieniu z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, czy w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08. W efekcie należy stwierdzić, że większość „dokumentów” przedstawionych przez stronę nie może być uznana za dokument, a co za tym idzie, nie może zostać potraktowana jako dowód w sprawie (poza dowodami zaoferowanymi przez stronę pozwaną w postaci potwierdzeń dokonania przelewów z konta pozwanej z dnia 01.02.2016 r., z 04.02.2016 r. – k. 31-32).

Wobec braku wykonania przez stronę powodową wezwania z dnia 28 września 2017 r., Sąd nie dysponował więc żadnym dowodem, w oparciu o który można by potwierdzić zasadność jej twierdzeń zawartych w pozwie. Co prawda strona pozwana dołączyła do sprzeciwu od nakazu zapłaty dowody wpłat dokonanych przez J. P. na rzecz powoda, co mogłoby sugerować, że pozwana czuła się zobowiązana do wpłaty na jego rzecz jakiś sum pieniężnych, to należy zaznaczyć, że co do zasady zaprzeczyła ona w całości twierdzeniom powoda co istnienia i wysokości zobowiązania, a jak już wyżej wspomniano, strona powodowa nie dostarczyła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń przytoczonych w pozwie. Sąd nie dysponował dowodem tak podstawowym, jak umowa pożyczki łącząca strony, z której niewykonania przez J. P. strona powodowa wywodziła swoje roszczenie. W braku umowy Sąd nie miał możliwości zweryfikowania również prawidłowości naliczenia kwoty opłaty administracyjnej, która oprócz kapitału głównego była głównym składnikiem pożyczki.

Wbrew odmiennemu twierdzeniu pełnomocnika powódki, pozwana nie przyznała również faktu, że na jej rachunek strona powodowa przelewała kwotę 1.600 zł. Okoliczności tej nie można było natomiast stwierdzić – o czym była mowa powyżej – w oparciu jedynie o kopię zestawienia transakcji dołączoną do pozwu – k. 8-10. W związku z tym brak było także przesłanek do zasądzenia od J. P. wymienionej kwoty w sytuacji uznania, iż nie doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy pożyczki, w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Na zakończenie podnieść wypada, iż w opisanej sytuacji strona powodowa nie zaoferowała również dowodu z zeznań w charakterze strony osoby uprawnionej do jej reprezentowania.

Z zaprezentowanych względów powództwo (...) Sp. z o.o. podlegała oddaleniu jako nieudowodnione, na zasadzie art 6 kc.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w treści art. 98§1 kpc.

S ę d z i a